

"Molts han girat l'esquena a Cañellas"

Catalina Cirer, trenta-quatre anys, delegada del govern a les Balears. Diuen que és la imatge de futur del PP insular. Assisteix a les diades en favor del català, defensa en Cañellas i diu que Aznar potser fou injust amb l'ex-president.

A principi d'aquesta dècada, Catalina Cirer era una anònima treballadora de banca que feia ball mallorquí, col·laborava amb organitzacions solidàries i acudia a reunions de joves amb Gabriel Canellas. La hi havia introduïda la seva amiga Rosa Estaràs, actual consellera de Presidència. El president es fixà en na Cirer i, seguint els consells d'Estaràs i de Cristòfol Soler —que havia coincidit

tret la seva defensa decidida del català. Però, a poc a poc, ha superat crítiques i s'ha anat fent un nom. Tant, que més d'un, tot i que ella ho nega amb vehemència, ja la veu, ara o en un futur no tan llunyà, hereva de Gabriel Canellas.

—*Li deien la quinta del nenuco del govern Canellas...*

—Totes les crítiques costen d'encaixar, però quan només són per això, quan són crítiques injustificades, em preocupen poc. M'importen les que sé que es fonamenten en mancances meves.

—*Una dona, i jove, manant policies, guàrdies civils, coordinant serveis de seguretat de reis, polítics...*

—És clar que t'ho plantejges, però la meva actuació sempre ha estat de guanyar-me la confiança i el respecte de tothom. No crec que hi hagi cap més sistema. Assumeixes una responsabilitat i ho fas tan bé com saps, perquè no hi ha cap manual que t'ensenyi a actuar. Naturalment que m'hi ajuda l'experiència que tenia de consellera de Governació, però no hi ha cap més sistema...

—*Les Balears són tan atractives per al narcotràfic com diuen?*

—Segurament que ho diuen perquè tant la policia com la guàrdia civil hi preparen grups especialitzats... Això pot fer deduir-ho, però no és així. El risc real és més o

manco el mateix de qualsevol altre lloc. El que sí que hem de veure clar és que el nostre enclavament particular ens dona una situació estratègica important i ens converteix en atractius per a aquesta mena d'activitat il·legal. Tenim molts ports esportius, moltíssima gent que ens visita, bones comunicacions aèries, som un pont entre l'Àfrica i Europa... I és precisament per tot plegat que les forces de seguretat fan una feina prèvia per evitar que xarxes organitzades pu-

PERE BOTA

"Primer de tot, jo som jo, na Catalina Cirer... Puc ser delegada del govern, però defens la llengua, la qual cosa és, per mi, ser coherent amb mi mateixa, perquè jo defens la llengua i no vull que es perdi."

"Sempre estaré al costat dels qui defensen la llengua, perquè, si no, no tendria la consciència tranquil·la."

amb ella en la militància democristiana al PDP-, la va nomenar consellera de Governació, el juny del 1993. El maig del 1996, enmig d'una profunda crisi del PP insular, amb Soler a punt de sofrir la rebel·lió del seu grup parlamentari i amb Cañellas dimissió, el govern Aznar la nomenà delegada del govern central.

Han criticat na Cirer per inexperta, fins i tot n'han dubtat pel simple fet de ser dona, i també li han re-

guin prendre les Balears com un centre de les seves activitats. Però repetesc que no és tant una preocupació per un problema existent, com per la voluntat d'evitar-lo.

—Permeti'm una pregunta de resposta un poc compromesa. Crec recordar que quan era consellera de Governació reclamava policia autonòmica per a les Balears. Continua reclamant-la?

—Naturalment. Sempre n'he estat partidària, i encara ho sóc. Una altra cosa és que com a delegada del govern hagi d'assumir que el Ministeri de l'Interior no desitgi l'aparició de més policies autonòmiques. Però sí, crec que seria bo per a les Balears de tenir policia autonòmica, segurament no igual que a Catalunya, que crec que seria desmesurat, però sí per a determinades qüestions, i de dimensions més reduïdes.

—La reforma de l'estatut no ha admès la possibilitat de tenir-ne, de policia autonòmica.

—No, és ver. I és un fre, és clar, igual que ho és que el Ministeri de l'Interior tampoc no desitgi de crear-ne més.

—Per què?

—Perquè abans de més policia cal determinar exactament quin és el model policíac per a tot el país. Una vegada fet això, quan se sàpiguen les mancances, les necessitats..., aleshores podrà ser el moment. Però, de primer, ja dic, hem de saber exactament quin model hi ha d'haver i, sobretot, què pot costar, perquè el cost és sempre molt important.

—Què hi fa una militant tan destacada del Partit Popular com vostè, a les Diades per la Llengua i per l'Autogovern que convoca l'Obra Cultural Balear, entitat que és una vertadera bèstia negra per al

seu partit i per al govern que presideix Jaume Matas?

—Que què hi faig? Supòs que es podria dir, senzillament, que un acte de coherència. Primer de tot jo som jo, na Catalina Cirer, amb els meus criteris propis, valors, sentiments... Puc ser delegada del govern, però el que no faré mai serà traïr-me a mi mateixa. Quan vaig a aquestes diades defens la llengua, la qual cosa és, per mi, ser coherent amb mi mateixa, perquè jo defens la llengua i no vull que es perdi.

—El president del govern, referint-se el·lípticament a l'OCB, en digué "legionaris de la cultura". Es considerarà al·ludida?

—[riu] Jo? No, gens ni mica. Jo som una ciutadana que milita, i crec que en som una bona militant, al PP. Però el partit, a mi, no em limita, sinó a l'inrevés. Ara, per sobre de tot, jo m'exigesc coherència, i sempre estaré al costat dels qui defensen la llengua, perquè, si no, no tendria la consciència tranquil·la.

—Què n'opina, de l'enfrontament del govern balear amb l'OCB i alguns sectors més del món cultural?

—No sé si no s'han assegut a parlar prou per entendre's, o si hi ha cap predisposició dels uns contra els altres, una predisposició de no voler entendre's. No ho sé. Jo crec que sempre s'ha de tenir capacitat de dialogar... Per ventura no s'ha parlat prou, perquè no pens que les distàncies siguin tan grans. Crec que es podria arribar a punts d'entesa, sempre que es parlàs amb sinceritat. O potser no, però no s'ha de perdre el diàleg.

—S'ha arribat a dir que des de la Delegació del Govern potser no hi ha hagut gaire interès per identificar i detenir els autors de l'atemptat contra l'editorial Moll...

La delegada del govern espanyol a les Balears és partidària de la policia autonòmica per a les Illes. Però diu que abans cal definir el model policíac "per a tot el país". (Foto: Pere Bota)

"No crec que Jaume Matas hagi girat l'esquena a Gabriel Canellas. Però en Jaume Matas vol que el respectin i que el vegin com a president."

—La Delegació del Govern ha fet tot el que havia de fer des del primer dia. Creim saber qui és el responsable. Però, és clar, el problema és la manca de proves.

—Aquest fet i alguns més han servit perquè alguns sectors posin en dubte que les forces de seguretat actuïn amb igual interès segons el cas i que manifestin el convenciment que suportem unes forces d'ocupació...

—És com una tradició, això de veure les forces de seguretat com si fossin d'ocupació. És que no sé per què...

—Potser perquè dins les forces de seguretat hi ha hagut casos de menyspreu —per exemple, contra el català...

—Molt lleig, certament.

—Creu que són una simple anècdota?

—Històricament, les forces de seguretat són formades per gent que ve de fora, i moltes vegades amb la idea de tornar-se'n. Ara ja no és tan així, i hi ha gent que ve, que es queda a viure aquí, es casa amb una mallorquina o amb un mallorquí... Però sí que hi ha hagut alguna reacció, diguem-ne d'autodefensa, entre funcionaris de les forces de seguretat, i també en algun altre àmbit de l'administració. Creuen percebre manca de respecte envers la seva parla castellana, i quan es troben amb algú que no els hi vol parlar, i ells tenen dificultats a entendre'l, aleshores hi ha una reacció psicològica d'autodefensa... Això ha passat, però em pens que la situació canvia i que ens trobam cada vegada més amb guàrdies civils i policies que aprenen el català.

—Passem a una altra qüestió. Qui és per vostè en Gabriel Canellas?

—Encara li dic president perquè va ser qui va confiar en mi per primera vegada a l'hora de formar govern. Però, per damunt de tot, és un amic. A vegades m'han criticat que hagi tret la cara per ell, o que no m'hagi amagat d'aquesta amistat, com han fet algunes altres persones... Bé, jo som amiga dels meus amics. Sempre, però sobretot quan els meus amics passen dificultats.

—És gaire la gent que ha girat l'esquena a Gabriel Canellas després de tot el que ha passat?

—Intuec que sí..., em pens que sí. Molts li han mostrat estima i afecte..., però sí, molts, i d'ells no s'ho esperava, li han girat l'esquena.

PERE BOTA

"Encara li dic president, a en Gabriel Canellas. Per damunt de tot és un amic (...). M'han criticat que hagi tret la cara per ell, o que no m'hagi amagat d'aquesta amistat, com ha fet algú altre..."

—El president Jaume Matas, per exemple?

—No ho crec. Per ventura hi ha qui vol vendre aquesta idea, però jo no ho crec. Però en Jaume Matas vol que el respectin i que el vegin com a president. És molt lícit: és el president! En aquest moment en Jaume Matas és el president de la comunitat i, per tant, la persona que més responsabilitat té. I cal respectar-lo com a tal. Tothom: els qui hem estat companys seus de govern i els qui han estat presidents. De cap de les maneres no crec que Jaume Matas hagi girat l'esquena al president [Canellas].

—Creu que José María Aznar va ser just quan va demanar la dimissió de Gabriel Canellas?

—No ho puc valorar. Ara, des de la coherència, si demanà la dimissió al president perquè considerava que era la millor cosa per a aquesta comunitat, que era la millor per a la formació política que dirigeix aquesta comunitat, que era la millor perquè les coses anassin bé en aquesta comunitat, aleshores va ser just. Si va demanar la dimissió de Gabriel Canellas per obtenir una pàgina de premsa i quedar-hi bé, contra allò que no havia fet el Partit Socialista amb militants seus que havien fet coses terriblement pitjors que no aquelles de què acusaven en Gabriel Canellas, aleshores va ser injust.

—Creu que en Canellas hauria de ser a les llistes electorals del PP?

—No som ningú per a dir-ho. Ser candidat depèn de la voluntat de l'interessat i del partit que en jutja la conveniència. Però la decisió, sigui quina sigui, no es pot prendre per imatge, sinó que ha de

respondre a una decisió ben pensada, i no per fer mal als uns i beneficiar els altres.

—És ver que dins el canyellisme s'ha plantejat la candidatura de vostè, per oposar-la a la de Jaume Matas el 1999 o més tard?

—[riu obertament] Això és cosa dels mitjans de comunicació! Ho dic sincerament: ningú no m'ha vengut a demanar res de tot això. I també li puc ben assegurar que, si mai això es plantejava, no crec que jo fos la persona adequada per a anar de cap de llista. Tenim un bon president que ho pot continuar essent tots aquests anys vinents.

Miquel Payeras